

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 lipca 2020 roku Sąd Rejonowy w Łowiczu w sprawie o sygnaturze akt I C 2/20 z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą we W. przeciwko M. L., o zapłatę oddalił powództwo, przyznał kuratorowi dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego – adw. B. Z. wynagrodzenie za reprezentowanie pozwanego w kwocie 360,00 (trzysta sześćdziesiąt) złotych i nakazał wypłacić je z zaliczki uiszczonej przez powoda w dniu 27.02.2020 roku w kwocie 360,00 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając wydane rozstrzygnięcie w całości.

Skarżący zarzucił orzeczeniu:

1. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść wyroku, a mianowicie:
  - a. naruszenie art. 230 k.p.c. poprzez nie rozpatrzenie przedstawionych dowodów pod względem uznania faktów za udowodnione;
  - b. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i stąd niewłaściwą ocenę ich mocy i wiarygodności oraz poprzez błąd w ustaleniach faktycznych uznanych za podstawę wyrokowania i nie rozpatrzenie dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego;
  - c. naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. poprzez nierozpoznanie istoty sprawy;
2. naruszenie przepisów prawa materialnego, poprzez naruszenie art. 6 k.c. poprzez niewłaściwą wykładnię i przełożenie ciężaru dowodu na stronę powodową.

W związku z tak postawionymi zarzutami skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda całości roszczenia dochodzonego pozwem, względnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda podlega oddaleniu, jako bezzasadna.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wyrok Sądu Rejonowego odpowiada prawu i jako taki musi się ostać. Podniesiony przez apelującego zarzut błędnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie tj. naruszenia art. 233 k.p.c. nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela w pełni ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjmuje je, jako własne.

Należy wskazać, że jak już wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zarzut naruszenia 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd II instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że – co do zasady – Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych

praktycznych związków przyczynowo – skutkowych (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7-8, poz. 139).

Na uwagę zasługuje również fakt, iż funkcją art. 230 k.p.c. nie jest wzmocnienie ustaleń co do faktów, które nie znajdują dostatecznego uzasadnienia w dowodach przeprowadzonych w sprawie. Zastosowanie tego przepisu wchodzi w rachubę jedynie wówczas, gdy jest to uzasadnione wynikiem całej rozprawy. Oznacza to konieczność uwzględnienia zarówno postawy procesowej strony, jak również ostatecznych wyników postępowania dowodowego. Odnośnie do postawy strony zastosowanie art. 230 k.p.c. nie jest uzasadnione wówczas, gdy strona nie wypowiedziała się co do określonych twierdzeń strony przeciwnej, ale przyjęcie dorozumianego przyznania tych okoliczności byłoby sprzeczne z jej postawą procesową, w szczególności jej twierdzeniami co do innych faktów lub zajęтым stanowiskiem wobec zgłoszonego przez stronę przeciwną roszczenia, czy podniesionego zarzutu.

Podniesiony zarzut naruszenia treści przepisu art. 386 § 4 k.p.c. należy uznać za chybiony. Pojęcie "istoty sprawy", o którym mowa w art. 386 § 4 k.p.c., dotyczy jej aspektu materialno-prawnego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że do nie rozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie Sądu I instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy. Przede wszystkim chodzi tutaj o różnego rodzaju zaniechania, które w ogólnym rozrachunku polegają na zaniechaniu zbadania materialnej podstawy żądania albo pominięciu merytorycznych zarzutów stron przy jednoczesnym bezpodstawnym przyjęciu, że istnieje przesłanka materialno-prawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (por. wyrok SN z dnia 9 stycznia 1936 r., C 1839/36, Zb. Orz. 1936, poz. 315; postanowienia SN z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, opubl. OSNC Nr 1/1999 poz. 22; z dnia 15 lipca 1998 r., II CKN 838/97, opubl. baza prawna LEX Nr 50750; z dnia 3 lutego 1999 r., III CKN 151/98, opubl. baza prawna LEX Nr 519260 oraz wyroki SN z dnia 12 lutego 2002 r., I CKN 486/00, opubl. OSP Nr 3/2003 poz. 36; z dnia 21 października 2005 r., III CK 161/05, opubl. baza prawna LEX Nr 178635.; z dnia 12 listopada 2007 r., I PK 140/07, opubl. OSNP Nr 1-2/2009 poz. 2 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 grudnia 2007 r., I ACa 209/06, opubl. baza prawna LEX nr 516551 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 8 listopada 2012 r. sygn. I ACa 486/12). Innymi słowy, o "nierozpoznaniu istoty sprawy" możemy mówić w sytuacji gdy uchybienie procesowe sądu I instancji polega na całkowitym zaniechaniu wyjaśnienia istoty lub treści spornego stosunku prawnego, przez co rozumie się nie wniknięcie w podstawę merytoryczną dochodzonego roszczenia, a co za tym idzie pominięcie tej podstawy przy rozstrzygnięciu sprawy. Oceny, czy Sąd I instancji rozpoznał istotę sprawy, należy dokonać na podstawie analizy żądań pozwu, stanowisk stron i przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia. W niniejszej sprawie nie można mieć cienia wątpliwości, że Sąd Rejonowy rozpoznał istotę sprawy, jak i dokonał szczegółowego objaśnienia motywów rozstrzygnięcia. Pomimo twierdzeń skarżącego, że przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena stanu faktycznego sprawy, której wynik okazał się być niepomysłny dla skarżącego, nie oznacza, iż Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy.

W dalszej kolejności należy podkreślić, że również zarzut naruszenia art. 6 k.c. jest niezasadny. Zgodnie z treścią przytoczonego artykułu ciężar faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 293/07, ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniechania realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu, w postaci oddalenia powództwa.

Należy również podkreślić, że wykrycie prawdy przez sąd ogranicza się w zasadzie do przeprowadzenia dowodów zgłoszonych przez strony, ponieważ na nich spoczywa ciężar dowodu (art. 6 k.c.), a zasada prawdy materialnej nie może przekreślać kontradiktoryjności procesu.

Powodowy Bank, co prawda przedstawił pojedyncze dokumenty. Jednakże nie przedstawił tych, mających kluczowe znaczenie dla sprawy. Nie przedstawił dowodów potwierdzających skuteczne wypowiedzenie umowy jak również wezwania do zapłaty skierowanego do pozwanego przed wypowiedzeniem umowy. Powód nie przedstawił też dowodu

skutecznego doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty poprzedzającego wypowiedzenie umowy ani dowodu doręczenia wypowiedzenia umowy, jak również samego wypowiedzenia umowy.

W ocenie Sądu strona powodowa ewidentnie nie sprostала swoim obowiązkom, dlatego też nie sposób się przychylić do jej zapatrywań przedstawionych w apelacji. Dodatkowo, uznać należy, iż taka praktyka w istocie prowadzi do obejścia ciężących na powodzie wymogów dowodowych. Powód winien był w sposób jasny przedstawić obraz wydarzeń, nie ograniczając się tylko na wybiórczych faktach, które nie pozwalają w sposób przejrzysty ukazać losów zobowiązania zaciągniętego przez pozwanego.

Reasumując, Sąd nie mógł przychylić się po stronie powodowej, z uwagi na niedbałość z jaką przedstawiła ona dowody. Dodatkowo, zaznaczyć należy iż strona powodowa jest profesjonalistą zawodowo świadczącym usługi – jak w tym przypadku – udzielania kredytów, w związku z czym powinna w sposób należyty zgromadzić i przedstawić materiał dowodowy w sprawie. Zawarty w apelacji wniosek dowodowy podlega pominięciu z mocy art. 381 k.p.c.. Nadto załączone kserokopie z książki nadawczej nie poddają się ocenie, nie wynika z nich jakich przesylek miałyby dotyczyć.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację pozwanej, jako bezzasadną.